

Arrest

nr. 122 662 van 17 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongoolse nationaliteit te zijn, op 2 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Mongoolse nationaliteit en bent u afkomstig uit de provincie Bayankhongor.

In 1994 of 1995 huwde u met uw echtgenoot.

Na de bevalling van uw eerste kind in 1995 begon hij u te mishandelen. Hij sloeg u regelmatig. In de loop der jaren werden de mishandelingen steeds erger.

Enkele keren belde u de politie. Uw echtgenoot werd dan meegenomen en een nacht opgesloten maar vervolgens opnieuw vrij gelaten.

Een officiële klacht tegen uw echtgenoot hebt u echter nooit ingediend.

In augustus 2006 werd u met uw verwondingen opgenomen in het ziekenhuis.

U besloot het land te ontvluchten.

In oktober 2006 reisde u met uw eigen paspoort met een visum voor Tsjechië van Mongolië met het vliegtuig naar Rusland. Daar nam u een vlucht naar Tsjechië. Vervolgens reisde u met een auto naar België.

Op 29 oktober 2006 kwam u aan in België.

Later diende u een regularisatieaanvraag in.

Op 13 april 2011 kwam uw dochter Erdenetuul Purevjav aan in België en diende zij als minderjarige een asielaanvraag in.

Op 16 december 2011 diende ook u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een medisch rapport neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Omwille van onderstaande redenen kan er immers geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs kan neerleggen ter staving van uw identiteit of nationaliteit.

Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en de asielzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen.

Het ontbreken van een origineel identiteits- of nationaliteitsdocument houdt een negatieve indicatie met betrekking tot het asielrelaas in.

U verklaarde dat u met uw eigen paspoort naar België bent gereisd. Twee jaar geleden zou uw zoon uw paspoort hebben moeten meenemen naar zijn school en zou het daarbij verloren zijn (zie gehoorverslag CGVS p. 4).

Dit is echter weinig geloofwaardig.

Bovendien legde u geen attest neer van de politie dat u aangifte zou hebben gedaan van het verlies van uw paspoort. Evenmin bent u naar de Mongoolse ambassade gegaan om een nieuw paspoort aan te vragen.

U hebt bijgevolg onvoldoende stappen gezet om uw identiteit en nationaliteit aan te tonen.

Dit houdt reeds een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielrelaas.

Verder dient te worden vastgesteld dat hoewel u in oktober 2006 reeds in België aankwam, u zich pas in december 2011 tot de asielinstanties wendde voor het verkrijgen van bescherming.

Men kan er vanuit gaan dat wanneer iemand zijn land wegens een vrees voor vervolging dient te verlaten, hij of zij zich na aankomst in een derde land zo snel mogelijk tot de overheden zou wenden om aldus de nodige bescherming te verkrijgen.

Uw verklaring hiervoor, dat u niet wist dat u naast een regularisatieaanvraag ook asiel kon aanvragen, is onafdoende.

Daar u een advocaat contacteerde om een regularisatieaanvraag in te dienen is het niet geloofwaardig dat hij u niets vertelde over de mogelijkheid om asiel aan te vragen. Bovendien vroeg uw dochter reeds acht maanden voor u asiel aan.

Dat u zelf niets zou weten over deze procedure is dus niet geloofwaardig.

Uw gebrek aan inzet bij het verkrijgen van bescherming breekt de ernst van uw ingeroepen vrees af.

Verder dient te worden opgemerkt dat u of uw dochter nooit klacht hebben ingediend tegen uw echtgenoot (zie gehoorverslag dochter CGVS p.4).

U verklaarde dat uw man ermee dreigde u te vermoorden indien u klacht zou indienen tegen hem en dat u daarom bang was (zie gehoorverslag CGVS p. 8).

Dit is echter geen afdoende verklaring.

Indien u werkelijk zwaar mishandeld werd en bedreigd werd met de dood is het bevreemdend dat u dan geen klacht zou indienen tegen uw echtgenoot.

Daarnaast contacteerde u ook nooit een hulporganisatie hoewel u op de hoogte was van het bestaan daarvan via radio en televisie (zie gehoorverslag CGVS p. 8).

Verder bent u nooit van uw echtgenoot gescheiden.

Ook hier verklaarde u dat hij u zou vermoorden indien u van hem zou scheiden (zie gehoorverslag CGVS p. 8). U gaf echter geen enkel element dat aantoonde dat hij u werkelijk zou vermoorden.

U hebt vroeger enkele jaren in Ulaanbaatar gewoond en gewerkt (zie gehoorverslag CGVS p. 2).

Er is geen enkele reden waarom u zich niet opnieuw in Ulaanbaatar zou kunnen vestigen. Uw problemen overstijgen het lokale niveau immers niet.

Volgens uw verklaringen zou uw man u in Ulaanbaatar kunnen vinden (zie gehoorverslag CGVS p. 8).

Dit is echter een blote beweging van uwentwege die u nergens op stoelt.

De vaststelling dat u nooit geprobeerd hebt zich elders te vestigen in Mongolië alvorens het land te verlaten doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde document kan bovenstaande beslissing niet wijzigen.

Het medisch attest kan de asielmotieven niet hard maken.

Medische attesten zijn geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u de verwondingen opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen.

Echter doet dit medisch attest geen uitspraak over de precieze omstandigheden waarin u verwond werd en houdt dit aldus geen enkele indicatie in over de omstandigheden, laat staan de daders van deze verwondingen.

Op vraag van uw advocaat werd uw dochter Erdenetuul Purevjav eveneens gehoord door het CGVS. Zij bracht geen nieuwe elementen aan en haar verklaringen doen geen afbreuk aan bovenstaande beslissing.

Het is bovendien bevreemdend dat uw dochter pas vier jaar en half na u Mongolië is ontvlucht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 2 december 2013 (zie p. 3, 4) een schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Verzoekster stelt dat geenszins getwijfeld kan worden aan haar identiteit en nationaliteit. Zij laat gelden dat zij steeds eensluidende en duidelijke verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot haar nationaliteit en identiteit. Zij voegt bij haar verzoekschrift een kopie van haar Mongoolse identiteitskaart en besluit dat de commissaris-generaal aldus niet kan worden voorgehouden dat zij onvoldoende stappen zou gezet hebben om haar identiteit en nationaliteit aan te tonen.

Volgens haar houdt het ontbreken van haar paspoort helemaal geen negatieve indicatie in omtrent haar asielrelaas. Het is volgens haar onredelijk in hoofde van de commissaris-generaal om haar asielaanvraag te weigeren omdat zij geen paspoort neerlegt; de commissaris-generaal dient haar vrees te onderzoeken gezien zij, naar zij voorhoudt immers gevlucht is uit angst voor haar leven.

Verzoekster voert aan dat zij een asielaanvraag in België heeft ingediend van zodra zij op de hoogte was van het feit dat deze mogelijkheid bestond en begrijpt niet waarom dit tegen haar gebruikt wordt. Volgens haar is het onredelijk in hoofde van de commissaris-generaal om te stellen dat zij maar vroeger asiel diende aan te vragen.

Zij laat gelden dat zij steeds van goede wil is geweest en heeft alles volgens de geldende regelgeving willen doen.

Het is bovendien onredelijk van de commissaris-generaal om van haar te verwachten dat zij op de hoogte is van de vreemdelingenwetgeving in België. Zij verklaart dat zij nooit geïnformeerd werd over de mogelijkheid dat zij hier internationale bescherming kon aanvragen zodat men haar niet mag verwijten dit niet vroeger te hebben gedaan.

Volgens haar is het een blote bewering om te stellen dat haar advocaat haar wel zou ingelicht hebben over de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen.

Verzoekster stelt dat de commissaris-generaal niet ontkent dat zij werd mishandeld door haar echtgenoot.

De redenering van de commissaris-generaal dat zij "maar" klacht diende in te dienen of zich "maar" tot een hulporganisatie diende te richten of "maar" een echtscheidingsprocedure diende te starten, gaat volgens haar té kort door de bocht.

Zij herhaalt dat zij in angst leefde voor haar echtgenoot die telkens als zij het onderwerp "echtscheiding" ter sprake bracht, er mee dreigde haar te doden.

Zij voert aan dat hulporganisaties voor die problematiek, niet toegankelijk zijn voor mensen gelijk haar op het platteland. Zij vraagt zich af hoe men kan verwachten dat zij klacht indient tegen haar echtgenoot wanneer de politie hem telkens na één nacht weer vrij laat. Na de vrijlating werden de mishandelingen steeds erger, zodat zij niet naar de politie kon stappen, aangezien dit het kwaad nog erger zou maken. De commissaris-generaal dient er volgens verzoekster bovendien rekening mee te houden dat zij de mishandelingen ervaren heeft als echtgenote, en haar dochter deze als een kind.

De loutere stelling in de bestreden beslissing dat haar dochter “geen nieuwe elementen” naar voor bracht, is onjuist. De ervaringen van verzoekster en deze van haar dochter kunnen niet vergeleken worden.

Volgens het verzoekschrift is bovendien opvallend dat verzoekster reeds een beslissing ontving aangaande haar asielaanvraag en haar dochter nog niet waardoor het lijkt of de commissaris-generaal verzoeksters aanvraag slechts oppervlakkig en onzorgvuldig onderzocht heeft.

Volgens haar werd ook onvoldoende rekening gehouden met de psychologische druk waaronder zij leefde terwijl de commissaris-generaal rekening dient te houden met alle elementen.

Verzoekster voert nog aan dat zij zich niet in Ulaanbaatar kan vestigen aangezien zij een doelwit vormt voor haar echtgenoot, die ermee dreigt haar te vermoorden.

Zij stelt dat zij in haar land van herkomst niets of niemand meer heeft waarbij zij in veiligheid is. Verzoekster vraagt zich af hoe ze haar in haar land van herkomst zullen ontvangen als ze te weten komen dat zij in België een asielaanvraag heeft ingediend en haar hele situatie aan de autoriteiten heeft openbaar gemaakt.

Het is verder volgens verzoekster ook onredelijk te verwachten dat het neergelegde medisch attest zou vermelden hoe zij de verwondingen zou hebben opgelopen; de arts heeft tot taak de verwondingen vast te stellen en heeft geen politietaak.

Zij wijst erop dat het om een medisch document gaat waarvan de authenticiteit niet weerlegd wordt door de commissaris-generaal.

Zij laat gelden dat zij haar asielrelaas met de nodige documenten gestaafd heeft en de commissaris-generaal niet betwist dat zij verwondingen heeft opgelopen.

Zij stelt dat de afkomst van de verwondingen dient te worden onderzocht alvorens haar aanvraag af te wijzen.

Vervolgens voert verzoekster aan dat de situatie in Mongolië nog steeds zeer gevaarlijk is en dat de Mongoolse autoriteiten er niet in slagen om de veiligheid van de burgers te garanderen; zij stelt dat indien zij naar haar land van herkomst dient terug te keren, artikel 3 EVRM geschonden zal worden.

Uit verschillende bronnen in de media blijkt volgens verzoekster duidelijk dat de situatie in Mongolië nog steeds zeer onveilig is; zij verwijst naar een “annual report” van “Amnesty International”.

Verzoekster vreest dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst zal gefolterd of mishandeld worden.

Zij herhaalt dat zij geen beroep kan doen op bescherming van de autoriteiten; moest zij naar de politie stappen dan betekent dit een verslechtering van haar situatie.

Het is volgens haar algemeen bekend dat Mongolië één van de meest corrupte Staten is en de overheid er zelfs niet in slaagt een fiabele indruk na te laten.

Volgens verzoekster wordt in de beslissing niet gemotiveerd waarom zij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij verwijst naar artikel 3 EVRM en herhaalt dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst, slachtoffer zal worden van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen of ernstige bedreigingen van haar leven of persoon.

Verzoekster vraagt aan de Raad om de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; minstens het dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek.

2.1.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift het “annual report” van “Amnesty International” van 2012 en een kopie van haar Mongoolse identiteitskaart.

Ter terechtzitting legt zij haar Mongoolse identiteitskaart neer.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Vooreerst stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in oktober 2006 in België aankwam en pas in december 2011 een asielaanvraag indiende (zie verhoorverslag van 18 september 2013, p. 2, 4 en "verklaring", rubriek 10).

De Raad wijst erop dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst, dit land om die reden ontvlucht en internationale bescherming inroept, redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij in het onthaalland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan worden verkregen en dan zo snel mogelijk, een asielaanvraag indient.

Verzoekster, een volwassen vrouw, moeder van een tiener dochter -geboren in april 1995-, kan onwetendheid dus niet dienstig inroepen als verklaring waarom zij meer dan vier jaar wachtte om aan de Belgische autoriteiten middels een asielaanvraag, bescherming te vragen.

Dat verzoekster zo lang wachtte is dan ook een duidelijke indicatie dat zij deze bescherming niet (dringend) noodzakelijk achtte en relativeert in sterke mate de geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolging.

Tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoekster dat zij vreest door haar echtgenoot te worden vermoord.

Dec Raad stelt vast dat verzoekster echter nooit klacht indiende tegen hem, terwijl zij wel meerdere malen de politie waarschuwde, die hem dan meenam en de dag er op vrijliet (zie het verhoorverslag van 18 september 2013, p. 8).

Hieruit blijkt dat zij wél degelijk op de hulp van de politie kon rekenen, al was het telkens maar voor een half etmaal. Het is dan ook in het geheel niet aannemelijk dat verzoekster in die omstandigheden, nooit een klacht indiende tegen haar echtgenoot.

Daarenboven had verzoekster gehoord van hulporganisaties via radio en tv, doch heeft zij er geen beroep op gedaan.

Dat zij op het platteland woonde, is geen afdoende verklaring, gelet op het feit dat zij ook een tijd in Ulaanbaatar gewoond en gewerkt heeft (zie het verhoorverslag, p. 2, 3), zodat redelijkerwijze kan verwacht worden dat zij, gedreven door vrees, een van deze hulporganisaties contacteerde.

Verzoekster toont bovendien niet aan dat zij zich niet elders in Mongolië zou kunnen vestigen om aan de voorgehouden bedreigingen van haar man te ontsnappen.

Zij voert aan dat zij door dorpsgenoten verklikt kon worden en dat haar echtgenoot haar alzo in Ulaanbaatar zou vinden (zie het verhoorverslag, p. 8), doch zij brengt geen enkel concreet element bij om dit aanneembaar te maken.

Aangezien verzoekster niet verder komt dan het uiten van veronderstellingen en blote beweringen en zij reeds eerder in Ulaanbaatar gewoond en gewerkt heeft (zie *supra*), is het redelijk te verwachten dat zij zich in Ulaanbaatar vestigt om aan geweld van haar echtgenoot te ontkomen.

Wat betreft het door haar neergelegde medische attest van 16.08.06, wordt opgemerkt dat dit attest slechts melding maakt van verwondingen ten gevolge van “slagen door haar echtgenoot”.

Een medisch attest vormt echter geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. *In casu* kan aangenomen worden dat de arts slechts kon vermelden dat de echtgenoot van verzoekster de slagen had toegebracht, enkel op aanzeggen van verzoekster zelf.

Bijgevolg is dit medisch attest niet van aard de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas te herstellen.

Wat betreft de vaststelling dat er over de asielaanvraag van de dochter van verzoekster nog geen beslissing werd genomen door de commissaris-generaal, wordt opgemerkt dat ieder dossier individueel beoordeeld wordt.

Uit de vaststelling dat in verzoeksters dossier al een beslissing werd genomen, kan niet afgeleid worden dat de commissaris-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld; verzoekster brengt daartoe geen enkele dienstige aanduiding bij.

Er wordt opgemerkt dat verzoekster slechts bij haar verzoekschrift een fotokopie van haar identiteitsbewijs voegt en die ter zitting neerlegt.

Men kan zich de vraag stellen waarom verzoekster, gelet op de op haar rustende medewerkingsplicht in het kader van een asielaanvraag, niet eerder een identiteitsbewijs bijbracht.

Hoe dan ook verandert dit niets aan bovenstaande vaststellingen.

Gelet op wat voorafgaat, wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>)

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Uit het door verzoekster bij het verzoekschrift (zie stuk 3) gevoegde “annual report” van “Amnesty International” blijkt niet dat er in Mongolië sprake is van een situatie van willekeurig geweld dat leidt tot een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE